

Apostolska sodišča

UVOD

Procesi ali sodni postopki obstajajo v Cerkvi že vse od njenega začetka. Prvi koncili so bila dejansko zborovanja cerkvenih dostojanstvenikov za ureditev verskih vprašanj. Kmalu po milanskem ediktu se pojavi t. i. *episcopalis audientia*, možnost, da se vsi, ne le kristjani, obrnejo na škofa kot sodnika. V Gracijanovem dekretu najdemo številne procesne norme, sodbe in dekretale o sodnikih. Tudi tridentinski koncil je bil v velikem delu posvečen zakonskim procesom in je tudi določil, da lahko le škofijska sodišča sodijo v primerih zakonske ničnosti. Papež Benedikt XIV. (1740-1758) je določil dve uredbi: branilca vezi in obveznost sodbe na drugostopenjskem sodišču za razglasitev zakonske ničnosti. Z Zakonom cerkvenega prava leta 1917 se prvič uzakoni sodni proces. Papež Pavel VI. leta 1971 v motu propriu *Causas Matrimoniales* (Pavel VI. 1971, 441-446) določi obveznost dveh soglasnih sodb in sojenje *ex officio* (po službeni dolžnosti) na prizivnem sodišču. Novi in sedaj veljavni Zakonik iz leta 1983 (ZCP) na novo v duhu časa opredeli sodni postopek, v katerega s spremembami poseže papež Frančišek I. 2015 z motu proprijem *Mitis Iudex Dominus*

Iesus-MI, ki ukine obveznost druge soglasne sodbe. Postopek odslej na drugi stopnji ni več obvezen, še vedno pa obstaja neokrnjena pravica vernika do pritožbe na drugi stopnji, v kolikor se s sodbo na prvi stopnji ne strinja.

POJEM OBLASTI IN VLOGA „DOMAČIH“ SODNIKOV: ŠKOFA IN PAPEŽA

V Cerkvi je vodstvena oblast (*potestas ordinaria*) po pravu povezana s službo in je lahko lastna ali nadomestna (kan. 131 ZCP). Delimo jo na *zakonodajno* (izdajanje zakonskih predpisov), *sodno* (razglasitev ali določitev pravičnosti v primerih nasprotovanja dveh ali več strank) in *izvršno* (izdajanje odlokov in navodil), čeprav vodstvena oblast po sebi ni deljiva. V demokratičnih sistemih je nositelj trojne oblasti ljudstvo, ki pa je osebno ne more izvrševati, ampak jo v njegovem imenu izvršujejo različni organi. Vsako od teh treh vej oblasti izvršuje drug naslovljenec: zakonodajno oblast ima parlament, sodno sodišča in izvršno vlada oz. občinske uprave. V Cerkvi oblast ni demokratična, saj je bila po volji Kristusa podeljena apostolom, prav posebej Petru in njegovim naslednikom,

škofom in rimskemu papežu. Verniki v škofiji imajo dva lastna in neposredna pastirja in sodnika, škofa in papeža, ki lahko škofu oblast iz upravičenih razlogov tudi omeji in jo pridržijo sebi ali kakšnemu drugemu organu, bodisi Rimski kuriji, Škofovski konferenci idr. Vlogo škofa kot sodnika je posebej izpostavil papež Frančišek v zgoraj omenjenem motu propriju. Z njim je želel, da se udejanji želja Drugega vatikanskega cerkvenega zbora, namreč, da je škof kot pastir sam sodnik med svojim ljudstvom (MI, III). V mnogih škofijah po svetu se to v kratkih postopkih za ugotavljanje ničnosti zakona že uresničuje, papež pa želi, da bi se, kolikor je mogoče, v vsaki škofiji ustanovilo sodišče, da bi mogel ta pristen odnos in bližina med škofom in vernikom še bolj zaživeti. Papež Janez Pavel II. je v svojih številnih nagovorih Rimski roti večkrat izpostavil škofovo vlogo pri zagotavljanju resnice, posebej pa na bistveno povezavo med postopkom in iskanjem objektivne resnice. Za to se morajo zavzemati predvsem škofje, ki so po božjem pravu sodniki za svoje ljudstvo in če imajo sodišče, le-to v njihovem imenu zagotavlja pravičnost. Zavzel se je tudi za to, da škofijska sodišča ne bi bile zgolj ustanove, za katere se ne bi zanimali in bi upravo povsem zaupali svojim sodnim vikarjem (Janez Pavel II. 2005, 165) (kan. 391, 1419, 1423 § 1). Ob tem izpostavimo še misel iz navodila *Dignitas Connubii* (DC, Dostojanstvo zakona), ki ga je izdal Papeški svet za zakonska besedila, ki pravi, da "škofom pripada v vesti naložena naloga, da za svoja sodišča najdejo in v kanonskem pravu oblikujejo primerne uslužbenke in da se ti z ustreznim usposabljanjem na področju sodstva pripravijo za pravilno vodenje postopkov ter reševanje zakonskih pravnih" (DC, Uvod). Škof ordinarij, ki je že po naravi sodnik, lahko vedno sodi, vendarle mora, če hoče imeti svoje sodišče, imenovati sodnega vikarja. Prav tako tudi papež poveri velik del lastne sodne oblasti različnim sodiščem Rimske kurije in *ad casum* (za posamezen primer) tudi zadeve, ki so mu pridržane (kan. 1405 § 1) zaupa sodnikom.

SVETI SEDEŽ IN SODSTVO

Vsak vernik ima že na prvi stopnji sojenja po naravi dva sodnika, papeža in škofa, vendar papež osebno ne izvaja sodne oblasti, saj bi bilo zaradi geografskega položaja Cerkve predrago, če bi se vse tožbe pošiljale papežu, potrebno bi bilo tožbe prevesti, prav tako ne bi bilo enostavno zaslišanje strank in pridobitev drugih dokazov. Kljub temu se papež ne odreče pravici, da kdaj tudi osebno poseže v kakšno tožbo, v katerikoli fazi postopka, četudi na prvi stopnji, vendarle pa so to bolj izjeme (kan. 1405 § 1, tč. 4 in 1417 § 1). Vsak vernik ima torej pravico, da prosi papeža, da je njegov sodnik (kan. 1417 § 2 in DC 28). Če to doseže, potem je škofijsko sodišče nepristojno, v primeru, da bi se pa obrnil na škofijsko sodišče, je nepristojno apostolsko sodišče (Rimska rota).

1. RIMSKI PAPEŽ

Kot izhaja iz že omenjenega kan. 1405, lahko samo papež sodi državne poglavarje, kardinale, odposlance apostolskega sedeža in v kazenskih zadevah škofo. Sodi tudi v drugih pravnih, ki jih je sam pritegnil pod svojo sodbo. V teh primerih so drugi sodniki absolutno nepristojni (kan. 1406 § 2).

A) DRŽAVNI POGLAVARJI (KAN. 1405 § 1, TČ. 1)

Sodbi rimskega papeža so v vprašanjih vere podvrženi poglavarji držav glede na naziv, ki ga imajo. To so bodisi kralj, cesar, princ, predsednik republike idr. V civilnih sistemih posebej suverenost držav "predvsem državni poglavar in – zlasti v primeru parlamentarnih demokracij – tudi predsednik vlade. Oboji so po splošno sprejetem pojmovanju – kadar so bili v tujini – uživali *inter alia* polno kazensko imuniteto. V redkih primerih judikature in v doktrini se je njihova osebna imuniteta (*rationae personae*), izhajajoča iz suverenosti, utemeljevala na mednarodnem običajnem pravu ali pa na pravno nezavezujočih, a

splošno spoštovanih pravilih dobrih običajev (*comity*)" (Petrič 2011, 590.) Kazenske imunite kanonsko pravo ne pozna, jo pa Sveti sedež, kot subjekt mednarodnega prava, spoštuje. V primerih ničnostnih zakonskih pravnih sodi papež katoliške poglavarje držav, ki opravljajo to funkcijo v trenutku, ko se postopek prične, glede na državne ali mednarodne norme, ki opredeljujejo njihov pravni status, in tudi v primeru, če svoje funkcije ne morejo izvrševati zaradi izгона oz. so kakorkoli ovirani. Čeprav kanon ne omenja moža oz. žene poglavarja držav, pa so zakonci v primeru ugotavljanja ničnosti zakona prav tako podvrženi sojenju rimskega škofa (Llobel 2004, 660). Papež osebno seveda ne izda sodbe, še manj vodi sam postopek, ampak to zaupa sodnikom, ki jih imenuje, da ga v njegovem imenu izvedejo. Takšna sodba, izdana na prvi stopnji, je neprizivna in takoj izvršilna (DC 280 § 1, tč. 1). V tem primeru ne gre za nobene vrste privilegij, ki bi ga imeli šefi držav, da jim sodi sam papež, ampak preprosto za to, da se, kolikor je le mogoče, zagotovi, da sodišče sodi svobodno in neodvisno, predvsem neodvisno od medijskih pritiskov.

B) KARDINALI (KAN. 1405 § 1, TČ. 2)

Papež imenuje kardinale z odlokom in jih razglasi vpričo kardinalskega zbora. Od takrat dalje imajo z zakonom določene pravice in dolžnosti (kan. 351 § 2). Imenovani kardinali, katerih imena niso znana (*in pectore*), nimajo nobenih pravic in dolžnosti, dokler se njihovo ime ne objavi (kan. 351 § 3). Ker je kardinalsko imenovanje doživljenjsko, je papežu sojenje pridržano tudi takrat, ko zaradi starosti svoje službe ne opravljajo več (PB 5 § 2).

C) ODPOSLANCI APOSTOLSKEGA SEDEŽA IN ŠKOFJE V KAZENSKIH ZADEVAH (KAN. 1405 § 1, TČ. 3)

Odposlance Apostolskega sedeža ali legatske posebej omenjajo kann. 362-367. Pri krajevnih Cerkvah predstavljajo papeža, pri državnih

oblasteh pa Sveti sedež. Papeški odposlanci imajo pri državnih oblasteh stopnjo veleposlanika in v mnogih državah zasedajo mesto dekana diplomatskega zbora (Pinto 2001, 222-223). Razporejeni so v različne stopnje, glede na državo in na funkcijo, ki jo opravljajo. Tako so lahko nunciji, pronunciji, internunciji, apostolski delegati ali pa opazovalci (npr. stalni opazovalec Svetega sedeža pri Uradu Združenih narodov). Na to mesto je papež Frančišek 13. februarja 2016 imenoval Slovenca, nadškofa Ivana Jurkoviča. V kazenskih zadevah sodi papež škofom, ne glede na to, kakšno službo opravljajo, v spornih zadevah pa je zanje pristojno sodišče Rimske rote (kan. 1405 § 3, tč. 1).

2. RIMSKA ROTA

Sodišče Rimske rote je prizivno sodišče za sodbe, izdane na prvi stopnji pri kateremkoli cerkvenem sodišču (kan. 1444 § 1, tč. 1). Njeno delovanje ureja ZCP, apostolska konstitucija *Pastor Bonus*-PB (čl. 126-130), lastne norme (1994) in pa *posebne pristojnosti*, ki jih je l. 2013 izdalo Državno tajništvo Svetega sedeža. Iz njih je že pred Frančiškovo reformo izhajalo, da sodbe Rimske rote, s katerimi se je razglasila ničnost zakona, niso potrebovale še ene soglasne odločitve. Prav tako ni mogoča pritožba iz t. im. razloga *nova causae propositio*, po tem, ko je ena od strank že sklenila nov cerkveni zakon in tudi ne proti odločitvam rote v ničnostnih sodbah ali dekretih. Dekan tega apostolskega sodišča lahko za večje stvari v postopkovnih zadevah da spregled od norm rote. Kot beremo v *posebnih pristojnostih* se sodniki rote zavedajo svoje velike dolžnosti, da skrbno vodijo primere, ki so jim zaupani, in da postopki ne trajajo dlje kot leto in pol (Državno tajništvo 2015, 43). Preko sodišča Rimske rote izvaja papež na nadomesten način lastno jurisdikcijo nad vsemi verniki.¹ To sodišče je tudi edino prizivno sodišče tretje in nadaljnje stopnje (DC 27 § 2), razen v treh posebnih primerih, ko je to lahko tudi sodišče madžarskega primata, Rota

apostolske nunciature v Španiji in sodišče v Freiburgu v Nemčiji. Sodnike Rimske rote, ki prihajajo iz vseh koncev sveta, imenuje papež, nosijo pa naziv "sodniki zasliševalci" (*auditoribus*). Sodijo zmeraj zborni v turnusih najmanj treh sodnikov. Pravdnik, branilec vezi in notarji so lahko laiki. Rimska rota skrbi tudi za to, da je sodna praksa enotna, z razsodbami pa pomaga sodiščem na nižji stopnji (PB čl. 126). Papež Benedikt XVI. je v svojem letnem nagovoru Rimski roti leta 2008 ob stoletnici ponovne vzpostavitve tega sodišča dejal, "da se lahko vprašamo, zakaj imajo sodbe sodišča Rimske rote pravni pomen, ki presega primere, za katere so bile izdane. Ni dvoma, da posamezne odločitve Rimske rote na poseben način zanimajo širšo družbo. Tako se namreč določa, kaj se lahko pričakuje od sodišč, kar nedvomno vpliva na potek družbenega življenja (...). Poleg razumne vrednosti, ki jo ima sodišče Rimske rote, ki redno odloča v primerih na višji stopnji, je jasno, da je resnična vrednost sodišča Rimske rote zapisana v njegovi naravi, da je prizivno sodišče Apostolskega sedeža (...). Skratka, vrednost sodne prakse Rimske rote ni sociološko vprašanje, ampak ima lasten pravni značaj, ki je v službi resnice same. Ne bi bilo prav, če bi trdili, da obstaja velika razlika med sodno prakso Rimske rote in odločitvami krajevnih sodišč, ki so poklicana, da izvršujejo nenadomestljivo vlogo omogočati takojšen dostop do delovanja pravičnosti in da morejo preiskati in rešiti praktične primere, ki so včasih povezani s kulturo in mentaliteto ljudi" (Benedikt XVI. 2015, 25-27.)

3. APOSTOLSKA SIGNATURA

Vrhovno sodišče Apostolske signature je dikasterij Rimske kurije in ima lastna pravila (kan. 1402). To apostolsko sodišče rešuje ničnostne pritožbe in prošnje za vrnitev v prejšnje stanje in tudi druge pritožbe, ki jih je izdala Rimska rota (kan. 1445 § 1, tč. 1 in 2; PB čl. 122 tč. 1 in 2). Prav tako je sodišče prve in druge stopnje za primere sodnikov Rimske

rote (kan. 1445 § 1, tč. 3; PB čl. 122 tč. 3) in za upravne spore glede posameznih upravnih aktov, ki jih izdaja Rimska kurija (kan. 1445 § 2; PB čl. 123). V tem primeru je bolj upravni organ in jo lahko imenujemo „kongregacija za pravosodje“ (Grochowski 2004, 843). Apostolska signatura je neke vrste ministrstvo za pravosodje in sodni svet z namenom, da skrbi za pravilno izvajanje sodstva, kaznuje odvetnike, podaljšuje pristojnosti sodišč in tudi potrjuje ustanavljanje novih sodišč (kan. 1445 § 3; PB čl. 124), ob spoštovanju oblasti, ki jo imajo škofje po škofijah kot moderatorji svojih sodišč (DC 38 § 3). Člani tega sodišča so bili najprej le kardinali, od leta 1991 naprej tudi škofje, z novim zakonom *Lex propria* (LP), ki ga je leta 2008 razglasil papež Benedikt XVI., pa so člani tudi duhovniki in diakoni (LP čl. 1 § 2). Kadar ta dikasterij deluje kot sodišče, ti sodniki sodijo v turnusih po tri ali pet. V njem deluje več pravnikov in en branilec vezi ter drugi uslužbenci. Poleg tega, da ima Signatura posebno pristojnost za razglasitev ničnosti zakona po upravni poti, je njena naloga zagotavljati "pravilno izvajanje sodstva v Cerkvi" po vseh cerkvenih sodiščih (PB čl. 124, tč. 1). To se uresničuje, ko obravnava letna poročila, ki ji jih morajo posredovati vsa sodišča (LP čl. 110). Kadar se zdi potrebno, Signatura odpravlja napake in spodbuja k pravilnemu izvajanju zakona in kanonske sodne prakse (Llobel 2015, 142-143).

4. APOSTOLSKA PENITENCIARIJA

Apostolska konstitucija PB pod naslovom "sodišča" omenja tudi Apostolsko penitenciarijo (čl. 117-120). Med zgoraj opisanimi sodišči in Penitenciarijo je velika razlika. Na Penitenciarijo se verniki obračajo zato, da bi dobil milost. To sodišče ne zbira dokazov, prav tako tudi ne omogoča obrambe, kot je to na drugih sodiščih v sodnih postopkih (Miragoli ur. 1999, 262). Pristojno je za notranje cerkveno zakramentalno in nezakramentalno področje, za odnose, ki se dogajajo med Bogom in grešnikom. Penitenciarija podeljuje odveze

od grehov in spreglede od kazni, prav tako tudi nalaga kazni in podeljuje druge milosti. Apostolsko penitenciarijo vodi kardinal veliki penitenciarij, ki mu pomaga svet prelatov, v katerem so teologi in kanonisti. Uslužbenci te ustanove so duhovniki, ki se udeležujejo zasedanj in obravnavajo zaupane jim primere (Commentz 2011, 7-8). Penitenciarija obravnava pet kaznivih dejanj: oskrnitev presvete evharistije (kan. 1367), neposredno prelomitev spovedne molčečnosti (kan 1388 § 1), podelitev odveze soudeležencu pri grehu zoper šesto božjo zapoved (kan. 1378), uporabo fizične sile proti rimskemu papežu (kan. 1370 § 1) in posvetitev škofa brez papeževega naročila (kan. 1382). Kdor npr. oskrni presveto evharistijo, in sicer tako, da odvrže svete podobne kruha in vina, jih vzame ali pa obdrži s svetoskrunskim namenom, je storil hudo kaznivo dejanje in ga zadene vnaprej izrečeno izobčenje, ki je pridržano Apostolskemu sedežu. V tajnih primerih se lahko storilec obrne na Penitenciarijo, ki je pristojna, da kazni na notranjem področju spregleda. V kolikor pa gre za javno dejanje, je zanj pristojna Kongregacija za verski nauk (Slatinek 2010, 33-37). Ker je notranje zakramentalno ali nezakramentalno področje izjemno občutljivo, je potrebno vse te primere ohranjanje v največji tajnosti. Penitenciarija je leta 2002 vse krajevne škofo obvestila, da se v dopisih Penitenciariji, kadar gre za primere vnaprej izrečenega izobčenja, pridržanega Apostolskemu sedežu, ne sme uporabljati tehničnih sredstev (telefaks, internet ali elektronska pošta), ampak le pošto pošiljko z zaprto kuverto (Apostolska penitenciarija 2002).

5. KONGREGACIJA ZA VERSKI NAUK – VRHOVNO APOSTOLSKO SODIŠČE ZA KAZNIVA DEJANJA

Ena izmed glavnih nalog Kongregacije za verski nauk je ta, da bdi nad vprašanji, ki se tičejo vere (nauka) in da Cerkev varuje pred herezijami. Med kongregacijami Rimske kurije je ta najstarejša. V zadnjih desetletjih

je doživela kar nekaj sprememb. Apostolska konstitucija PB jo med kongregacijami omenja kot prvo v čl. 48-55. Kadar sodi v kaznivih dejanjih proti veri in v hudo kaznivih dejanjih proti morali in zakramentom (PB čl. 52), deluje kot sodišče. Papež Janez Pavel II. je leta 2001 z apostolskim pismom v obliki motu proprija *Sacramentorum sanctitatis tutela* (SST) izdal nove norme glede hudo kaznivih dejanj in jih zaupal Kongregaciji za verski nauk. Te norme je leta 2010 dopolnil papež Benedikt XVI. V omenjenih kaznivih dejanjih Kongregacija za verski nauk v papeževem imenu (*mandato Romani Pontificis*) sodi kardinalom, patriarhom, odposlancem Apostolskega sedeža, škofom in drugim fizičnim osebam, o katerih govori kan. 1405 § 3 (SST čl. 1 § 2).

SKLEP

Sodna aktivnost papeževih sodišč je izjemno kompleksna. Dotika se vseh področij življenja vernika, ki je romar proti večnosti. Človek ima pravico do tega, kar je njegovo (*suum*). Kadar mu je to njegovo odvzeto, si preko različnih poti prizadeva, da bi mu to bilo vrnjeno. Večkrat takšna pot zahteva napore. Uresničuje se tudi preko sodstva, ki mora v Cerkvi (in v civilni družbi) zagotavljati mehanizme pravičnosti. Tako „Božja ljubezen presega pravičnost, ker ljubi in daje, daruje drugemu od „svojega“; vendar ni nikoli brez pravičnosti, ki nas sili, da dajemo drugemu, kar je „njegovega“, se pravi to, kar mu pripada zaradi njega samega in njegovega dela. Ne morem drugemu „darovati“ od svojega, ne da bi mu prej dal to, kar mu pripada iz pravičnosti. Kdor ljubi druge z božjo ljubeznijo, je do njih predvsem pravičen“ (Benedikt XVI. 2009, 8-9). Apostolska sodišča so v Cerkvi sodišča najvišje stopnje, pravico do njihove pomoči pa ima vsakdo. S tem želi Cerkev pokazati, da se Kristusovo naročilo Petru, pasi moje ovce (Jn 21, 15-17), uresničuje. Skrb Petrovih naslednikov za zagotavljanje pravičnosti v sodnih postopkih, je *lex suprema* (najvišji zakon), ki mu sledi tudi papež

Frančišek ob posebni zavzetosti za uboge in najbolj odrinjene tega sveta.

VIRI

Janez Pavel II. 2004. *Costituzione apostolica Pastor Bonus. V: Codice di Diritto Canonico e leggi complementari*. Rim: Coletti a San Pietro, 1173-1274.

Llobel, Joaquin. 2015-2016. *Corso di Diritto Processuale Canonico*. Rim: Pontifica Università della Santa Croce.

Papeški svet za zakonska besedila. 2014. *Dostojanstvo zakona*. Ljubljana: Družina.

Zakonik cerkvenega prava. 1999. Ljubljana: Družina.

DRUGE REFERENCE

Apostolska penitencijarija. 2003. *Dopisi Apostolski penitencijariji. Sporočila slovenskih škofij* 1, 5.

Benedikt XVI. 2009. *Ljubezen v resnici – Caritas in veritate*. Ljubljana: Družina.

Benedikt XVI. 2015. *Resnica o zakonu*. Maribor: Ognjišče, Slomškova založba.

Commentz, Carlos Encina. 2011. *Quando e come ricorrere alla Penitenzieria Apostolica*. Vatikan: Libreria Editrice Vaticana.

Državno tajništvo. 2015. *Rescriptum ex audientia santissimi dell' 11. 02. 2013 – Facoltà speciali concesse al decano della Rota Romana, S. E. Mons. P. V. Pinto. V: Quaderni dello Studio Rotale* 22, 43.

Frančišek. 2015. *Mitis Iudex Dominus Iesus e Mitis et Misericors Iesus*. Vatikan: Libreria Editrice Vaticana.

Grocholewski, Zenon. 2004. *Commentary. V: Exegetical Commentary on the Code of Canon Law*, Montreal – Chicago, 842-852.

Janez Pavel II. 2005. *Ad Tribunal Rotae Romanae iudiciali ineunte anno. Acta Apostolicae Sedis* 97:164-166.

Kongregacija za verski nauk. 2012. *Norms on the Delicts Reserved to the Congregation for the Doctrine of the Faith*. Vatikan: Libreria Editrice Vaticana.

Llobel, Joaquin. 2004. *Commentary. V: Exegetical Commentary on the Code of Canon Law*, Montreal – Chicago, 657-664.

Llobel, Joaquin. 2015. *I processi matrimoniali nella Chiesa*. Rim: EDUSC.

Miragoli, Egidio (ur.). 1999. *Il sacramento della penitenza. Il ministero del confessore: indicazioni canoniche e pastorali*. Milano: Ancora.

Pavel VI. 1971. *M. p. Causas Matrimoniales. Acta Apostolicae Sedis* 63:441-446.

Petrič, Ernest. 2011. *Imuniteta visokih državnih funkcionarjev pred kazensko jurisdikcijo tujih držav (prizadevanje za kodifikacijo). Teorija in praksa* 48: 590.

Pinto, Pio Vito. 2001. *Commento al Codice di Diritto Canonico*. Vatikan: Libreria Editrice Vaticana.

Slatinek, Stanislav. 2010. *Kazniva dejanja in kazni. Sankcije v Cerkvi*. Maribor: Slomškova založba.

-
1. DC 283 § 2: Če ena od strank vloži priziv na Rimsko roto, druga pa na drugo prizivno sodišče, rešuje zadevo Rimsko roto, upoštevajoč čl. 18 (prim. kan. 1632 § 2). § 3: Če se priziv vloži na Rimsko roto, mora sodišče a quo le-ti izročiti spise. Če so spisi že poslani kakšnemu drugemu prizivnemu sodišču, mora sodišče a quo takoj obvestiti to sodišče o prizivu, da tisto sodišče ne začne postopka in da se spisi izročijo Rimski roti. § 4: Vse do izteka s pravom predvidenih rokov nobeno prizivno sodišče nima pravice prevzeti zadeve, da se strankama ne bi odrekla pravica do priziva na Rimsko roto.